

И Господь, сърдитъ, си затуля ухото
На светата пѣсенъ и херувикото.

Мислж, че вратата на небесний рай
На кждѣ изглеждатъ никой туй незнай;
Че не тазъ келия извозжда нататѣкъ;
Че изъ свѣта шуменъ пжтьтъ е по-кратѣкъ;
Че сълзитъ чисти, че вдовишкий плачъ,
Че потѣтъ почтенний на простиѣ орачѣ,
Че благата дума, че правото дѣло,
Че светата правда, исказана смѣло,
Че ржката братска, безъ гордостъ, безъ вѣкъ,
Подадена скришно на нѣкой клетникъ,
Сж много по мили на Господа вишни
Отъ всичкитъ хамни и тропари лишни.

Рече и излѣзе.

Седемъ годинъ той
Скита се бездоменъ, безъ сънъ, безъ покой,
Подъ вѣлкашность чужда и подъ име ново,
И съ сърце порасло и на все готово,
На робитъ слѣпи въ рабската страна,
И носѣ съзнание, крѣпость, свѣтлина.
Думитъ му бѣхж, и прости, и кратки,
Пълни съ упование и надежди слатки.
Говореше тайно за ближний прѣвратъ,
За бунтъ, за свобода, за раятъ, за гробѣтъ;
И че врѣме вечъ е да вѣстане робѣтъ;
Че щастливъ е оня, койго дигне прѣвъ
Народното знаме, и пролѣе кръвъ,
И че трѣбва твърдостъ, куражъ, постоянство,
Че страхѣтъ е подлостъ, гордостѣта — пиянство,
Че равни сме всички въ голѣмиятъ часъ —
Той внасяше бодрость въ народната сваятъ.
И всякой полъ, възраст, занаятъ — безгласно
Замаше участие въ дѣлото опасно:
Богатий съ паритъ, сюрмахѣтъ съ трудѣтъ,
Момитъ съ иглата, учений съ умѣтъ,
А той, бѣденъ, голъ, босъ, лишенъ отъ имотѣтъ,
За да е плезенъ далъ си бѣ животѣтъ!